

Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΤΣΩΜΑΤΑΣ

Ὁ κύριος Πετσωματᾶς, ὄπλαρχηγὸς εἰρήνης,
 ἔσπεν τελευταῖον πόλεμον χαλάσας τρεῖς καπόταις,
 φαγῶν ὀλίγα χρήματα τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης,
 πρὸ πάντων δὲ διακριθεὶς εἰς τὸ σουφρόνειν κόταις,
 ἔστους καφφενέδες σκυθρωπὸς καὶ μόνος ἐπλανᾶτο,
 καὶ ἔσπὰ τραπέζια κάποτε ἡσύχως ἐκοιμᾶτο.

Καὶ τότε ὠνειρεύετο ὑπὸ πλατάνους δεῖπνα
 μὲ κόταις δούλων ἀδελφῶν, μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας,
 ἀλλ' ὅταν ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς ληθάργου του ἐξύπνα,
 μετὰ δακρῦων ἔβλεπε πῶς εἶναι εἰς Ἀθήνας.

Καὶ δίδων πέντε φάσκελα τὸ ἔθνος κατηράτο,
 καὶ πάλιν ἐξεθύμωνε καὶ πάλιν ἐκοιμάτο.

Ἐδίψα μάχας καὶ αἵματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
 ἀλλὰ τὸ ἔθνος δυστυχῶς μετὰ μακροὺς πολέμους
 ἐτρύγα τοὺς γλυκεῖς καρποὺς τῆς ποθητῆς εἰρήνης,
 μοιραίως πελαγοδρομοῦν ἴστους τέσσαρας ἀνέμους.

Κι' ἐκεῖνος ἐκινδύνευε τῆς πείνας ν' ἀποθάνη,
 καὶ ἐσκέπτετο νυχθημερὸν τί διάβολο νὰ κάνη.

Ἄλλ' ὁ Θεός, ὁ πώποτε πεινῶντα μὴ ἀφίνων
 οὐδὲ αὐτὰ τὰ πετεινά, ὡς λέγουν, τούρανοῦ,
 πρὸ πάντων δὲ οἰστρηλατῶν τοὺς κλέπτας τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ τοῦ πτωχοῦ Πετσωματᾶ ἐφώτισε τὸν νοῦ·

καὶ ὡς μόνην τοῦ ἐνέπνευσε παρήγορον ἐλπίδα
 νὰ βάλῃ κάλπην βουλευτοῦ καὶ ἐκεῖνος ἴστην πατρίδα.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δύσκολον πολὺ δὲν τοῦ ἐφάνη...
 εἰς τὴν πατρίδα ἔχαιρεν ὑπόληψιν μεγάλην,
 καθόσον ἦτο γέννημα ἐνὸς ἀρχιτσοπάνη,
 διακριθέντος ἄλλοτε στὴν Τυρκομάχον πάλην.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος μετὰ τοσοῦτον χρόνον
 συνέχισε τὰ τρόπαια τῶν πατρικῶν ἀγώνων.

Λοιπόν; . . . τῆς Κυβερνήσεως λαβῶν τὴν συνδρομὴν,
τὰ ἔξοδα τῆς κάλπης του κ' ὀλίγας παραινέσεις,
ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατριὸν ἀναύλως πρὸς τιμὴν,
εἰς ὅλους ὑποσχόμενος διορισμοὺς καὶ θέσεις.

Κι' ἐπέτυχεν; . . . ἐπέτυχε καὶ πρῶτος παρ' ἐλπίδα,
καὶ κάθε φίλος ἔβγαλε γι' αὐτὸν ἐφημερίδα.

Καὶ ἀπὸ τότε δέχεται, χωρὶς νὰ διδῆ, δῶρα,
ἐλέγχει ἀδυσώπητος τῶν ὑπουργῶν τὰς πράξεις,
φορεῖ καὶ γάντια κάποτε καὶ πάντοτε ὡς τῶρα
εἰς τῆς συμπολιτεύσεως εὐρίσκεται τὰς τάξεις.

Καὶ ὅταν πατριώτῃ του κανένα διορίζῃ,
τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ μισθοῦ κερδίζει.

Οὐδὲ 'στὸ βῆμα ὁμιλεῖ, ἀλλ' οὔτ' ἰδιαιτέρως,
καὶ μόνον ὅταν πρόκηται γερὸν νὰ πέσῃ ξύλον,
τότε σηκόνετ' ἐν σπουδῇ κι' εὐθὺς λαμβάνει μέρος,
διὰ τὰ δικαιώματα μαχόμενος τῶν φίλων.

Εἰς πᾶσαν ἄλλῃν ἡρεμον περίστασιν χαζεύει,
κι' ἠδυπαθῶς τοὺς ῥώθωνας τῆς μύτης του θωπεύει.

Κι' εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ Παλατιοῦ ὡς βουλευτῆς πηγαίνει,
ἀλλὰ τὰς συνηθείας του δὲν λησμονεῖ τὰς πρώτας,
καὶ πάντοτε τοῦ Παλατιοῦ τὴν σκάλαν κατεβαίνει
μ' ὀλίγα κρύα λείψανα καλοψημένης κότας.

Τοιοῦτος ἀντιπρόσωπος πολύτιμος ἐφάνη
ὁ κύριος Πετσωματᾶς ὁ γόνος τοῦ τσοπάνη.

ΣΟΥΡΗΣ